

Det viste sig således vanskeligt at få truffet afgørelse i sagerne, og af bemærkningerne til lov nr. 438 fremgår derfor, at formålet med proceduren er at skabe en administrativ ramme, der giver mulighed for, at markedsføring og anvendelse af bekæmpelsesmidler, der vurderes at være uacceptable i miljømæssig og i sundhedsmæssig henseende, kan hindres hurtigt og effektivt.

For både lægemidler og bekæmpelsesmidler gælder, at produkterne ikke må importeres eller sælges uden en forudgående godkendelse fra henholdsvis Sundhedsstyrelsen og Miljøstyrelsen. For både lægemidler og bekæmpelsesmidler gælder tillige, at eksterne sagkyndige afgiver en udtalelse, inden der træffes endelig afgørelse. For bekæmpelsesmidler inddrages eksterne sagkyndige dog kun, når et middel indstilles til forbud, mens de ikke inddrages i forbindelse med sager, hvor der sker godkendelse.

Forbudsproceduren giver en ekstern vurdering af Miljøstyrelsens faglige behandling af sagen. En tilsvarende faglig vurdering finder ikke sted ved klage til Sundhedsministeriet over Sundhedsstyrelsens afgørelser.

En prøvelse af, om lovgivning og andre formalia er overholdt i forbindelse med en afgørelse, kan for lægemidlers vedkommende efterprøves af Sundhedsministeriet. Der kan dernæst klages til Folketingets Ombudsmand, og sagen kan indbringes for domstolene. I sager om forbud mod bekæmpelsesmidler kan der henvises til Folketingets Ombudsmand og domstolene.

De proceduremæssige forskelle er blandt andet begrundet i de særlige forhold, der – som nævnt ovenfor – førte til vedtagelsen af lov nr. 438 sidste år.

Der kan i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål 30.

Spørgsmål 39:

Udvalget anmoder om ministerens kommentar til vedlagte artikel fra Weekendavisen den 17. november 1995 »Gift for retssikkerheden«.

Svar:

Jeg kan henvise til min artikel i Weekendavisen den 24. november 1995, »Giftig historie«, der vedlægges.